

FRIEDLER MAGDOLNA

Labirintus

Lihegve állt meg két tölgyfa között. Merre tovább? Most cserbenhagyta híres logikája, amellyel minden helyzetben könnyen elboldogult. Fizika disszertációját játszva megírta, megvédte, itt pedig elbukik egy buta játékban. Mit szól majd Marci? Maga elé képzelte férje jellegzetes nevetését. Szerette a két kis gödröcskét a szája szegletében. Talán ezekbe bolondult bele először a műgyetem gólyabálján. Micsoda éjszaka volt! Az egymásba feledkezett tánc után reggelig sétáltak a Duna-parton. Látták, amint napfelkelte után kialszanak a Lánchíd fényei. A másodperc törtérsze alatt hullt a vízbe a sok száz sárga égő csipkefüzére. Ennek már tíz éve. Nem volt kérdés a házasság, annyira érezték egymás gondolatait. Ugyanazt a könyvet vették meg, ugyanabba a metrókocsiba szálltak be, vagy egyszerre mondták ki ugyanazt a mondatot. Tudták, mikor kell hevíteni a másik érzelmi kémcsövét, de arra is figyeltek, hogy egy strapás nap után időben eloltsák a spirituszlángot a napi rutin üvegcséje alatt.

Pesten kaptak állást. Kata egy gimnáziumban, Marci a földtani intézetben. Harmadik emeleti panellakásuk ablakai ugyan egy kisebb parkra néztek, mégis sóvárogva vágytak a zöldbe, igazi fák és bokrok közé. A nyári szünethez közeledve Marci szabadságának jelentős részét kivette, hogy június végén végre néhány hetet a hegyekben töltsenek.

Jó mókának ígérkezett. Az erdei kalandparkba minden nyáron ellátogattak. Bobon leszáguldvá teljes torokból kurjongattak, végigsétáltak a régi kőbánya feletti függőhídon, élvezték a kilátást, a végtelen teret és a gondtalanságot. Ezen alkalommal újdonságot is kipróbáltak, egy labirintust.

Lelkesen vágtak neki a felfedezőútnak, bár Kata ódzkodott kicsit. Gyerekesnek találta. Eleinte a legkacskaringósabb ösvényeken indultak el, hogy némi megjátszott izgalmat vigyenek az útvesztőbe. Úgy lépkedtek egymás után a szűk helyen, mint azok a fura, fekete rajzolatú piros bogarak, a verőköltő bodobácsok gyerekkorukban, a kertben. Összeakaszkodott fűrge menetben. Marci javasolta, váljanak külön, úgy talán érdekesebb kaland lesz.

Az útvonal kitalálói igen kreatívan alkották meg a terepet. Az eredeti turista-csapásokat meghagyva

újakat is kialakítottak. Összefont gallyakkal zárták le a zsákutcák végét, és szellemes feliratú táblákat helyeztek ki ide-oda. Néhol félre kellett a bokrokat hajtani, hogy karcolás nélkül átjusson mellettük a kiút-kereső. Különféle zajok szűrődtek be a mesterségesen zárt világba: kiáltások, a bob suhanása, zene-szöveg-foszlányok a hangosbemondóból, autóduda és egy távoli bódéajtó nyikorgása. Elvileg mind segítséget a tájékozódáshoz.

Kata meg volt róla győződve, hogy pillanatok alatt kijut, semmiség az egész. Elindult hát – már egyedül – az üdvösnek gondolt ösvényen, de egy jókora gödör túlpártján megszegényítő feliratba botlott. „*Csúfosan felsültél! A barátaid jól szórakoznának most rajtad!*” Elmosolyodott. Hát, ha nem ez, akkor a következő kanyargós utacska bizonyára már a kijárat lesz. Érezte, hogy körbemegy, így nem csodálkozott, hogy egykettőre ugyanazon a mezsgyén találta magát. A dombtetőn, egy nádfonatú kerítés mentén próbált újra szerencsét. Hosszan, egyenesen vitt a csapáson az út. Csakhamar egy formás galagonyabokorhoz ért, amelyre ezt a feliratot erősítették: „*Ilyen közel még sosem voltál a kijárhoz! Kitartás!*” A szöveg alatt egy térképrajz mutatta a célhoz a megoldást. Igen ám, de hírük-hamvuk nem volt ott utaknak, ahol jelezték. Most már nagyon bosszantotta a labirintus. Nem lehet, hogy kifog rajta!

Dühödten vágott neki egy ismeretlen ösvénynek, ahol hamarosan egy fiatal pár jött vele szembe. Ekkor döbrent rá, hogy már vagy fél órája rója a köröket, és még senkivel nem találkozott közben. Megszaporázva a tempót harmadszor jutott vissza ugyanahhoz az elágazáshoz. A tábla magáért beszélt: „*Már megint erre jársz?*” Szíve hevesen vert a gyors léptek nyomán. Az erdő összefogott ellene. Felnézve a magasba úgy érezte, alig látszik az ég kékje, megfójtják a magasba törő, vaskos ág-karmok. Szédült ettől az ijedt izgalomtól.

Ekkor gallyakból kirakott, határozott irányt kijelölő nyílra lett figyelmes a göcsörtös fagyókerek között. Könnyek szöktek a szemébe. Bizonyára Marci hagyott neki jelzést, merre menjen. Mindig nagyon figyelmes volt vele. Lám, itt sem csalatkozott benne, a távolból is segít neki. Boldogan indult el a megadott irányban jobbra, aztán a csipkebokornál balra, le néhány földbe vájt falépcsőn. A fák mögött az a fehér kontúr már bizonyosan a kijárat lesz. Csalódottan torpant meg a már sokadszor előbukkanó hamis térkép táblája előtt. Sírás szorongatta a torkát.

Nem, nem adja fel. Az nem ő lenne. Eddig csak ment a maga feje után, de most taktikus lesz, és megfigyeli az útvonalat. A sarkon lévő fának különös alakú, horgas ágai nőttek. Ez használható támpont. Jobb kanyar, hármás elágazás, emelkedő, és sajnos máris elveszítette a tájékozódó képességét. Mert mi van, ha a fordulónál a másik ösvényt választotta volna? De az út azután is elágazott többfelé. Ez egy megoldhatatlan egyenlet. Valaki segíthetne már! Bezzeg otthon nem okozott gondot soha még a legbonyolultabb számítás és kísérlet sem. Kábultan, egyre inkább kétségbe esve vitte tovább a lába. Mi lesz, ha egy kígyó keresztezi útját? Vagy egy róka bukkan elő? Végtére is ez egy igazi erdő! Emlékezetébe ekkor villant be a jegyszédő fiú humoros megjegyzése, hogy valaki másfél óráig bolyong, mire az útvesztőből kitalál, de volt már rá példa, hogy zárás után mentettek ki egy idősebb hölgyet, hogy ne ott éjszakázzon. Szép kilátások! Nem beszélve arról, hogy Marcinak meg akarta mutatni, ő ér ki előbb. Most már mindegy. A fontos, hogy valahogy kijusson.

Mint egy thriller főszereplője, úgy szedte a lábát egyre gyorsabban. Jobbra, balra, lefelé a lejtőn, felfelé a dombon. Mindig újabb és újabb lépcsők és elágazások követték egymást. Mint egy rémálom, amelyben megakad egy szörnyűséges jelenet, és csak ismétlődik, ismétlődik. Újabb feliratok lendültek támadásba: „Te kis kíváncsi! Minden lyukba benézel?”, „Határátkelőhely”, „Megirtad már a végrendeleted? Ha nem, most még megteheted!” – és hasonlók. Izzadtan zihált, arcára félelem ült ki. Fától fáig vonszolta a fáradtság. Legyen vége már! Poros edzőcipője ritmustalanul dobogott a száraz ösvényen. Ezt nem hiszi el. Ilyen vele nem történhet. Felnőtt fejjel már nem!

Úgy öt éves lehetett, amikor elveszett a gyulai strandon. Csupán egy pillanatra állt meg a vattacukros pultja előtt, hogy kiválassza, milyen színű legyen a pálcika. Mire elkiáltotta magát, hogy „Apuuu, rózsaszínűt kérek!”, addigra szülei a két bátyjával együtt már továbbmentek. Pánikba esett. Mivel minden csupasz láb és strandpapucs egyformának tűnt, arrafelé szaladt, amerre sejtette, hogy mehettek. Akkor ijedt meg igazán, és kezdett el kétségbeesetten sírni, amikor már az árus kocsjához sem talált vissza. Sok idegen állta körül, összevissza kérdezték, majd egy kövér hölgy erélyesen kézen fogva elcibálta a strand bejáratához. A hangosbemondó elmosódó szavaiból semmit nem értett.

Néhány év múlva egy kóbor kutya kergette egészen a házukig. Attól kezdve sötétedés után mindig

valakinek elé kellett menni az utcasarokig, mert a gyér világítású kis utcában a kerítések mögött csaholó ebektől nem mert hazamenni. Gimnazistaként sokszor merengett a jövőről, de megrémítette az ismeretlen. Úgy érezte, magára fog maradni, és nem lesz elég ereje az élethez. Amikor Marci megismerte, minden kisimult. Eltűnt a bizonytalanság, a félelem. Ott folytathatta az életet, ahol öt évesen a strandos vattacukorárusnál elszakadt. Újra nyugodtan aludta át az éjszakákat, és szüleihez hazautazva megsimogatta az utca összes kutyáját. Marcival önmagát kapta vissza.

Egy szarka hangos cserregése szakította el a rémes krimi filmszalagját, és újra higgadtan szembesült valós helyzetével. Olyan széles csapáson járt, ahol eddig még biztosan nem. Az újdonság erejével ható mókás várostábla fogadta. Rajta a felirat: „Losonc”. Micsoda?! Másfél hónapja éppen ott tartott előadást a helyi általános iskolában. *Öveges professzor nyomában*. Végül is, annyit zarándokolt már ebben az elátkozott erdei labirintusban, hogy akár odáig is elérhetett volna. Mindegy, akármi is következik, csak előre és előre! Érezte, hogy kezd feléledni benne a rég nem érzett pánik.

Ekkor egy derékszögű kanyarulathoz ért, ahol az út élesen balra fordult. Ütemes lépteket hallott, valaki közeledett. A sűrű növényzettől nem láthatta a körvonalait. Próbálta ijedtségtől meglódukt képzeletét kordában tartani. Csak nem gondolni semmire! Itt nem élnek medvék, kisebb állat meg nem tehet benne nagy kárt. Különbösen is, emberek sokasága veszi körül, csak éppen néhány fa választja el őket. És ez az egész csak egy ártatlan játék. De a legfontosabb: Marci itt van valahol a közelben! Csak látná már, ki közelít... Őrjítő ez a bizonytalanság.

Néhány pillanat múlva végre előtűnt a titokzatos idegen. Görcsös sírással ugrott Marci nyakába, amikor a fák között megjelent. A fiú már régen kiért, a fiatal pár is. Többször szölongatta nevén Katát, jó hangosan. A család titkos, bevett dallamjelét is sokszor befűtölte a labirintus fái közé. De nem jött válasz. Rossz érzése támadt. Egy idő után komolyan aggódni kezdett, ezért indult el a kijárattól befelé. Csak úgy találomra. Bízott abban, hogy előbb-utóbb szembetalálkoznak.

Egymást átkarolva tették meg a kapuig az utat. Kata remegő lábbal támaszkodott megmentőjére. Egy-két nap biztosan kell, mire kiheveri ezt a túl izgalmasra sikeredett kalandot. A kijáratnál Marci még megkérdezte:

– Nem eszünk egy vattacukrot?